

Sygn. akt XI Ka 777/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech /spr./

Sędziowie: SO Ewa Bogusz – Patyra

SO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant: apl. sędziowski Jakub Petkiewicz

przy udziale **Prokuratora Urszuli Komor**

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2014 r.

sprawy W. P.

oskarżonej z art. 209 § 1 kk

na skutek apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie – IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie IX K 1047/13

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 kk;
- II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- III. zwalnia oskarżoną od wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 777/14

UZASADNIENIE

W. P. została oskarżona o to, że w okresie od 10 lipca 2012 r. do 12 czerwca 2013 r. w miejscowości K. woj. (...), uporczywie uchylała się od wykonywania ciężącego z mocy ustawy oraz z mocy wyroku zaocznego Sądu Rejonowego we Włodawie z dnia 7 lutego 2007 r., sygn. akt III RC 197/06, obowiązku opieki nad córką E. P., poprzez nielożenie na jej utrzymanie, przez co naraziła ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie IX K 1047/13 Sąd Rejonowy w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie uznał oskarżoną W. P. za winną zarzucanego jej czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 209 § 1 k.k. i za to na mocy art. 209 § 1 k.k. skazał ją na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżoną do wykonywania ciężącego na niej obowiązku lożenia na utrzymanie E. P. oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych w całości, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Od wyroku tego apelację złożył prokurator. Zaskarżając rozstrzygnięcie w części dotyczącej orzeczenia zobowiązującego oskarżoną do wykonywania ciężącego na niej obowiązku alimentacyjnego, na korzyść oskarżonej

W. P., zarzucił wyrokowi obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 72 § 1 pkt 3 k.k., polegającą na zobowiązaniu oskarżonej do wykonywania ciężącego na niej obowiązku łożenia na utrzymanie E. P. na podstawie tego przepisu, w sytuacji, gdy oskarżona została skazana na bezwzględną karę pozbawienia wolności i w takiej sytuacji orzeczenie o środku probacyjnym jest niedopuszczalne. Formułując powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie zobowiązania orzeczonego wobec oskarżonej W. P. do wykonywania ciężącego na niej obowiązku łożenia na utrzymanie E. P..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

apelacja okazała się być zasadna i stąd zasługiwała na uwzględnienie. Podniesione w środku odwoławczym uchybienie, jakiego dopuścił się Sąd pierwszej instancji, jest oczywiste, dlatego uwzględnienie apelacji nie wymaga szerszej argumentacji. Tym bardziej, że uchybienie to dostrzegł Sąd Rejonowy na etapie sporządzania uzasadnienia wyroku (vide k. 143v.). Wina oskarżonej nie jest w sprawie kwestionowana i słusznie, bowiem wyrok w tym względzie znajduje oparcie w bezbłędnie dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego. Prawidłowe ustalenia faktyczne znalazły swoje odzwierciedlenie we właściwej ocenie prawnej zachowania oskarżonej. Jedyną nieprawidłowością, jakiej dopuścił się Sąd pierwszej instancji, jest ta podniesiona w apelacji.

Sąd może nałożyć obowiązki określone w art. 72 § 1 k.k. jedynie w sytuacji, gdy warunkowo zwiesza wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary, bądź też, gdy orzeka względem niego karę ograniczenia wolności (art. 36 § 2 k.k.). W niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji skazał oskarżoną na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W związku z tym przepis art. 72 § 1 pkt 3 k.k., stanowiący podstawę zobowiązania oskarżonej do wykonywania ciężącego na niej obowiązku łożenia na utrzymanie E. P., nie mógł znaleźć zastosowania. W tym stanie rzeczy konieczne było dokonanie korekty zaskarżonego orzeczenia, zgodnie z wnioskiem prokuratora zawartym w środku odwoławczym.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł, jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania odwoławczego nastąpiło na podstawie art. 624 § 1 in fine k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Oparto je na zasadzie słuszności, bowiem zmiana zaskarżonego wyroku stanowiła konsekwencję nieprawidłowości popełnionej przez Sąd Rejonowy.